

Førgængere — at disse have været heldige i Valget af Theaterbestyrelsen. Der var for Theaterbestyrelsen to Opgaver. Den ene var at satisficere billige kunstneriske Hensyn, den anden at satisficere oeconomicke Hensyn, og det forekommer mig, at den nuværende Bestyrelse med Sindighed og Forstand efter fattig Leilighed — thi den har ikke haft store Midler at raade over — har indrettet sig paa at satisficere begge Diemed. Dertil kommer, at naar de Herrer gjøre den Fordring og consequent ville føre den igjennem, at en Minister selv skal være fagkyndig i de forskjellige Brancher af det Ministerium, han forestaaer, saa have de ærede Herrer neppe tænkt sig Consequentsen deraf, thi da vilde de bære tilbage derfor. Tænker Dem, mine Herrer, hvilken Masse Ministre, man da maatte have! Nej, søg at faae Ministre, som forstaae at vælge de rette Mænd, saa vil der allerede være naaet Meget. Der er blevet klaget over, at Landet i dets Heelhed og i dets hele Udstrækning ikke nyder godt af Theatrets Præstationer; men jeg troer, at de ærede Medlemmer, som have ytret dette, tage feil i een Henseende, idet nemlig hverken den høiere videnskabelige Virksomhed eller den høiere Virksomhed for Kunst paa en saadan Maade kan bredes ud over det hele Land, at Folk tydeligt kunne føle det og sige: Her have vi det, her kunne vi gaae hen og nyde det. Resultatet af begge Dele er dette, at der efterhaanden mere og mere udbreder sig haade en forhøiet og bedre Erkjendelse og en bedre Smag. Det kan heller ikke nægtes, hvormeget man end ogsaa med Misforstaaelse vender sig mod denne Ytring, at Theatret har en væsentlig Betydning for vor hele Litteratur og navnlig Poesi, og det vil ikke kunne nægtes, at navnlig den digteriske Virksomhed for en væsentlig Deel vil standse, naar man tilintetgjør Theatret. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) kom ind paa, hvorledes Folkethinget skulde hævde sin Myndighed. Det ærede Medlem sagde: den eneste rette Maade, hvorpaa vi kunne hævde vor Myndighed, er derved, at vi det ene Aar efter det andet komme med det samme Forslag, indtil det faaer en Majoritet. Jeg vil meget nødig her gaae ind paa dette Spørgsmaal i

dets hele Omfang, men jeg troer ikke, at dette er den rette Vej (Høgsbro: Det var ikke det, jeg sagde!). Ja, det er en anden Sag, saa standse jeg saameget desto hellere. Den eneste Maade, hvorpaa Folkethinget kan hævde sin Stilling, var det ikke det, den ærede Rigsdagsmand sagde? (Høgsbro: Det var ved ikke at gaae ind paa de Forslag, som Ministeren kom med, efterat de vare afviste Aaret forveien! . . .).

Formanden: Jeg skulde dog ønske, at saadanne Afbrydelser ikke finde Sted.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det ærede Medlem sagde altsaa, at den eneste Maade, hvorpaa Folkethinget kunde hævde sin Stilling, var ved at stemme imod de Forslag, som Ministeren kom med, efterat de vare forkastede forrige Aar. Jeg indrømmer, at i saa Fald komme vi ind paa en heelt anden Synsmaade. Det er allerede bemærket, at det nu er et andet Thing, der er tilstede, men dertil kommer, at naar det ærede Medlem vil see det Forslag, som jeg har forelagt, saa vil han bemærke, at der er ikke saa Forandringer dert. Jeg vil blot henlede Opmærksomheden paa en eneste Forandring, det er med Hensyn til Dispositionen over Alt, hvad der bliver oplagt af de 10 pCt. Den Maade, hvorpaa der er disponeret herover, og hvorved der, om end ikke i en fjern Fremtid, saa dog i en Fremtid, stilles en meget betydelig Capitalgevinst i Ud-sigt for det kongelige Theater, har sandelig ikke lidt at sige. Der ere flere andre Forandringer, men blot dette One vil jeg fremhæve. Naar der nu atter og atter tales om, at Theatret ikke skal være en Statsinstitution, men at det skal overgives til Private, ja, hvad vil dette saa sige, naar man ved Siden deraf siger, at man har varm Interesse for den dramatiske Kunst? Hvem er vel nogensinde kommen og har tilbudt at ville overtage Theatret paa en saadan Maade, at man vilde kunne sige, at det vilde vedblive at være en høiere Kunstanstalt. Hvor er den Privatmand, som vil opoffre disse Penge! Det kan ikke, naar man erkjender Sagens store Vigtighed og Be-